

Hồi 3

Bức Họa Trong Tường

Chàng thanh niên gọi luôn mấy tiếng:

- Lao đại hiệp! Lao đại hiệp! Đại hiệp bảo có việc ủy thác cho tại hạ, sao không nói ra? Phải chăng đại hiệp bị thương quá trầm trọng?

Lao Tất Hỷ người run lên bần bật, miệng ứa máu tươi rất nhiều. Tiếng nói thều thào:

- Người... thay mặt ta... kiếm một người.

Chàng thanh niên nhăn nhó cười, chưa hiểu tìm ai toan nói nữa thì đột nhiên Lao Tất Hỷ giơ ngón tay trở ra chỉ về mé đông góc nhà, nói ấp úng:

- Chỗ kia... chỗ kia!

Chàng thanh niên lại nói:

- Lao đại hiệp! Đại hiệp cứ nói thông thả cũng chưa muộn.

Lao Tất Hỷ bật lên một câu:

- Chậm mất rồi.

Mấy tiếng này, y nói rất rõ không vấp vấp. Đồng thời với câu trên, y thở hắt ra một hơi, rồi im bật.

Thanh niên đứng thộn mặt ra, chàng lộ vẻ xao xuyến vô cùng, tỏ ra mình đã gặp phải một chuyện cực kỳ khó hiểu.

Lúc này Lao Tất Hỷ chết rồi. Nhưng trước khi thở hơi cuối cùng, y trở tay vào góc tường phía đông. Tuy cánh tay y hạ thấp xuống rồi, mà ngón tay vẫn trở về hướng đó.

Thanh niên ngần ngừ một chút rồi đi lại góc nhà phía đông. Trên mặt đất bụi cát rất dày, mỗi bước đi lại in bàn chân xuống thành dấu vết rất rõ rệt.

Chàng lại đến trước mặt tường, giơ bó đuốc lên soi thì khu này chẳng có gì khác lạ. Chàng không hiểu tại sao lúc lâm tử, Thiên Sơn Thần Hầu Lao Tất Hỷ lại giơ ngón tay trở lên chỉ vào chỗ này? Chàng ngần ngừ một lát rồi rút thanh bội đao ở sau lưng ra, lấy mũi đao nhọn khoét xuống đất đoạn cả bờ tường ra xem.

Trong tòa cổ thành cực kỳ yên lặng, nên mũi dao khoét xuống mặt đất và trên tường phát ra những tiếng rùng rợn.

Gã khoét chẳng bao lâu, đột nhiên đánh kịch một cái, rồi một vật vuông vắn chùng một thước văng xuống đất bật lên tiếng keng.

Chàng thanh niên giật nảy mình, lùi lại phía sau một cái. Miệng lẩm bẩm:

- Té ra trong bức tường này có đặt một tấm gương, chứ có gì lạ?

Quả vậy! Miếng sắt vuông chùng một thước từ trên bức tường rớt xuống đất rồi nhờ có ánh đuốc soi tỏ, chàng nhìn vào bức tường thấy một thanh niên mặt giống mình như đúc, biết ngay là bóng mình in vào trong gương.

Chàng vừa bị một phen kinh khủng đột ngột, trên trán toát mồ hôi ra. Bây giờ chàng phát giác ra rằng. Sau khi miếng sắt phủ tấm gương rớt xuống, bên trong, ngoài tấm gương không có gì quái lạ. Tự nhiên chàng thấy yên tâm, giơ tay lên vuốt mồ hôi trán.

Nhưng tay chàng thanh niên để lên trán rồi dờ ra không nhúc nhích. Đồng thời cặp mắt chàng lại lộ vẻ cực kỳ sợ hãi! Nguyên lúc bàn tay sờ lên trán, chàng để mắt nhìn vào tấm gương thì lại không thấy bóng cánh tay giơ lên trán mới lạ chứ.

Chàng tự hỏi:

- Có lý đầu động tác của người đứng trước tấm gương lại không giống với động tác trong gương được?

Thanh niên cảm thấy trong lòng xao xuyến vô cùng. Rồi chàng lập tức nghi ngờ không phải là tấm gương.

Quả nhiên đây chỉ là một bức họa chứ không phải gương.

Nghĩ cho cùng thì tuy chàng có phát giác ra điểm này, kể ra chẳng có gì khiến cho chàng phải kinh nghi. Thế mà trong mắt chàng mỗi lúc một thêm lộ vẻ hoang mang mới lạ.

Lúc này bó đuốc cháy đã gần tàn. Chàng bước vội lại đứng sát trước bức tường để nhìn nhận lại thì quả nhiên là một bức họa, nét bút rất linh hoạt coi như người thật, mà người trong bức họa lại đúng là chàng, chứ nếu là người khác thì vừa rồi thoáng trông một cái, chàng đã chẳng cho là bóng mình in vào tấm gương đặt trong bức tường.

Thanh niên đưa tay sờ bức họa thấy mịn màng như một tấm lụa trắng. Nhưng lúc chàng định coi lại cho rõ hơn thì ánh đuốc lóe lên một cái rồi tắt phụt.

Thanh niên đứng trong bóng tối thộn mặt ra hồi lâu, trong lòng cực kỳ xao xuyến. Chàng hỏi:

- Tại sao hình ảnh của ta lại đặt vào giữa bức tường tòa cổ thành này? Từ nhỏ tới nay ta chưa vào đây bao giờ và cũng chưa để cho ai vẽ hình. Thế thì làm sao lại có bức chân dung ở đây?

Mấy vấn đề này lẫn quẩn trong óc chàng. Tâm thần chàng bận rộn về mấy câu hỏi trên đến nỗi tiếng mưa rào sầm sập ngoài trời và cùng tiếng vó ngựa dồn dập chạy tới, chàng cũng không nghe thấy.

Mãi đến khi có tiếng người hô hoán rầm lên, chàng mới choàng tỉnh trở về hiện tại.

Những thanh âm bên ngoài gọi réo lên:

- Quan Hiệp! Quân Hiệp! Người có ở đây không? Người có ở đây không?

Thanh âm đó khàn khàn tỏ ra người này có thể đã kêu gọi đã lâu. Trong tiếng gọi dường như chứa đầy vẻ hoảng hốt cấp bách.

Thanh niên lạng người đi một cái, đến trước cửa sổ nhìn ra.

Gã thấy phía ngoài tòa cổ thành này giữa lúc trời mưa như trút nước, thấp thoáng có năm ba bốn người cưỡi ngựa. Gã lớn tiếng hỏi:

- Có phải sư thúc đó không? Tiểu điệt ở trong này!

Tiếng trả lời của chàng làm chấn động mấy người chạy ngựa bên ngoài thành. Lập tức một người la lên:

- Thiếu gia ơi! Thiếu gia ở trong đó làm trò quý gì thế? Sao không ra đây mau lên? Bọn tại hạ tìm thiếu gia muốn chết.

Thanh niên nhìn ra ngoài cửa sổ nở một nụ cười dường như để xin lỗi. Nhưng những người ngoài thành dĩ nhiên không thể nhìn thấy nụ cười của chàng.

Chàng hấp tấp lui ra khỏi cửa phòng, chạy theo cầu thang quanh co đi xuống. Khi chàng vừa ra khỏi cổ thành, mấy người vội vàng nhảy xuống ngựa xoay quanh lấy chàng.

Anh chớp lóe lên, chàng nhìn rõ một lão già râu tóc bạc phơ vươn tay đặt lên vai chàng, ra chiều thiết tha âu yếm hỏi:

- Quân Hiệp! Người có việc gì không?

Hai người khác cũng đồng thanh lên tiếng:

- Vi công tử! Chúng tôi sợ muốn chết! Trên quãng đường đi tìm công tử mỗi lúc một thêm vắng vẻ, hoang lương, trong lòng nơm nớp lo âu công tử đã gặp chuyện chi bất trắc. Công tử ơi! Đây đến Dương Châu có đến tám trăm dặm đường. Nếu công tử còn chơi kiểu này lần nữa thì bọn tại hạ đến hết thở mất.

Lão già trầm giọng hỏi:

- Quân Hiệp! Sao ngươi lại bỏ đi không cho ai hay! Phụ thân ngươi vẫn bảo ngươi còn nhỏ dại lắm, không nên cho len lõi vào chốn giang hồ, ngươi cứ nằng nặc đòi ta dẫn đi. Chuyến bảo tiêu này có nhiều hàng rất quý giá, đường đi Dương Châu lại xa xôi, sao ngươi dám lên đi một mình khiến chúng ta phải hết hồn.

Hai chữ Quân Hiệp ở trong miệng lão già nói ra chính là tên chàng thanh niên. Chàng họ Vi, còn lão già kia là một tay đứng đầu chín mươi tư nhà bảo tiêu trong bảy tỉnh ở Trung Nguyên. Lão là một cao thủ thứ nhất, thứ nhì trong làng Bạch đạo. Phi Kiếm Thủ Viên Kiến Long chính là lão.

Viên Kiến Long là sư thúc Vi Quân Hiệp. Phụ thân chàng cũng là một tay đại hào kiệt trong võ lâm. Tả về bản lãnh lẫn địa vị, y đều cao hơn Viên Kiến Long một bậc. Y nghiêm nhiên làm minh chủ cho phái võ trong bảy tỉnh Trung Nguyên gần mười năm nay. Tuy không qua lại trên chốn giang hồ nữa, nhưng oai danh vẫn còn lừng lẫy xa. Hàng năm cứ đến ngày sinh nhật y là lại có cuộc đại hội mọi phái võ ở Trung Nguyên.

Vi Quân Hiệp nghe sư thúc quở trách chỉ cúi đầu không dám nói gì.

Viên Kiến Long lại hỏi:

- Ngươi đến đây làm chi?

Vi Quân Hiệp thấy hỏi vội ngừng đầu lên. Nhưng chàng cũng chẳng biết mình đến đây làm gì, vì chính chàng ra đi cũng chẳng định bụng đi đến đây. Gặp được lúc không có ai quản thúc chàng, chàng cứ ra đi tự nhiên. Câu chuyện chàng ra đi này nói ra thêm dài dòng.

Vi Quân Hiệp thở dài đáp:

- Sư thúc ơi! Trong lòng tiểu đệet hiện giờ rất xao xuyến! Nhưng nơi đây không tiện nói chuyện, chúng ta hãy tìm đến nơi nào vắng vẻ sẽ hay.

Viên Kiến Long hừ một tiếng rồi nói:

- Quân Hiệp! Trên chốn giang hồ biết bao nhiêu là sự hiểm nghèo. Bất cứ lúc nào hay nơi nào cũng đều có thể bị sa vào cạm bẫy. Nếu ngươi không cẩn thận là mắc vào tay người đời ngay lập tức.

Lão vừa nói vừa nắm lấy cánh tay Quân Hiệp nghiêng đi một chút, kéo Quân Hiệp lên ngồi chung một ngựa.

Con tuấn mã thấy lưng mình bị đè nặng hơn trước, nó nghiêng cổ hí vang một tiếng dài rồi lập tức tung bốn vó chạy như bay, mấy người kia cũng hấp tấp lên ngựa chạy theo.

Viên Kiến Long cùng Vi Quân Hiệp rong ruổi mau lẹ dị thường. Chớp mắt đã bỏ bọn kia lại chừng bảy, tám trượng.

Giữa lúc ngựa đang phóng nước đại, bất thành linh có một tiếng véo chành chếch bay lại. Lúc này trời đang đổ mưa âm âm nên không ai chú ý.

Vi Quân Hiệp chưa nghe thấy gì, song Viên Kiến Long là một nhân vật phi thường. Lão thấy cơ nguy vội giật cương ngựa. Con ngựa hí lên một tiếng dài, dường như đứng thẳng rồi dừng lại.

Viên Kiến Long vừa giật cương cho ngựa lại vừa tung tay áo ra. Bỗng nghe đánh soạt một tiếng, ánh sáng lóe lên. Một thanh kiếm nhỏ xíu dài chừng tám tấc, rộng nửa tấc sắc nhọn bắn lên nhanh như chớp.

Ngoại hiệu lão là Phi Kiếm Thủ. Lão nhờ có chín mươi chín lưỡi kiếm nhỏ nhỏ xíu làm khí giới để nổi danh.

Trong võ lâm những món binh khí kỳ lạ tuy nhiều nhưng so với chín mươi chín nhỏ của lão rèn luyện bằng những thứ thạch kim vừa dùng làm ám khí có thể nói là một thứ khí giới rất hiếm.

Lúc ấy, Viên Kiến Long phóng tiểu kiếm ra bỗng nghe đánh keng một tiếng. Rõ ràng thanh tiểu kiếm đã bay vọt lên không để gạt một ám khí khác rớt xuống.

Đồng thời Viên Kiến Long trầm giọng quát hỏi:

- Ai?

Giả tử lão không lên giọng quát hỏi thì nhất định lão nghe rõ tiếng ám khí lần thứ hai phóng tới.

Đột nhiên con ngựa lão đang cưỡi ngã khụy xuống.

Viên Kiến Long cả kinh, tay vồ vào yên vừa tung mình lên cao vừa gọi:

- Quân Hiệp, phải cẩn thận đấy!

Vi Quân Hiệp vừa thấy con ngựa mình đang cưỡi ngã xuống, chàng đã cong người tung mình lên rời khỏi yên ngựa. Lúc người còn lơ lửng trên không, chàng đã rút đao ra khỏi vỏ.

Trời tối mù mịt, bỗng thấy trước mặt có ánh sáng lấp loáng. Rõ ràng Viên Kiến Long đang phóng tiểu kiếm ra.

Mấy người theo sau vừa tới nơi, đều xuống ngựa hết.

Vi Quân Hiệp hỏi:

- Sư thúc! Địch nhân đã xuất hiện?

Viên Kiến Long đáp:

- Chưa thấy chúng đâu cả.

Lão vừa đáp vừa tiến về phía có âm khí phát ra.

Lúc này Viên Kiến Long đã tung ra chín lưỡi kiếm nhỏ. Ánh kiếm vây bọc quanh người không những để hộ vệ cho thân lão mà trong vùng chín thước vuông, bất luận cành cây hay ngọn cỏ gì đi nữa cũng bị lưỡi kiếm hót đứt, tung tóe ra chung quanh.

Đột nhiên bỗng nghe nổi lên chín tiếng leng keng. Lão biết ngay rằng những người vừa phóng âm khí đã ẩn nấp vào sau các tảng đá lớn.

Viên Kiến Long vừa chuyển mình vừa thi triển cho chín lưỡi kiếm nhỏ nhảy nhót trên không như ánh chớp đi về phía sau mấy tảng đá lớn. Lão quát:

- Ông bạn nấp sau phiến đá lớn đó làm chi?

Giữa lúc uy thế lão cực kỳ mãnh liệt nhảy vào phía sau tảng đá, chín thanh tiểu kiếm của lão, mỗi thanh đều điểm vào một tảng đá cho ánh lửa bắn tung tóe ra.

Viên Kiến Long nửa đời người lăn lộn trên chốn giang hồ, kiến thức rộng, lịch duyệt nhiều. Vi Quân Hiệp bỗng cảm thấy phía sau có một luồng khí phong âm nhu thổi tới. Vi Quân Hiệp vẫn cầm đao thủ thế để đề phòng phía trước và hai bên, nhưng không để ý đến phía sau, sau lưng chàng còn có mấy người tùy tùng. Mấy người này đều được lựa chọn trong những tay cao thủ ở các tiêu cực lớn tại Trung Nguyên, chắc chắn không có kẻ địch nào lên vào được. Nhưng lúc này, một luồng âm nhu cực mạnh lại từ phía sau ập vào.

Vi Quân Hiệp cả kinh. Chàng dí đầu bàn chân xuống đất, nhảy vọt về phía trước.

Chàng vừa nhảy vừa xoay mình, tay cầm đơn đao phóng ra chiều Viên Luân Hoàn Chuyển đánh ra.

Chàng phóng đao xong mới định thần nhìn lại thì thấy trong bóng tối mấy người theo sau mình vẫn đứng trơ ra không hề nhúc nhích, rõ ràng chúng đã bị điểm huyết rồi.

Phía trước mặt chàng có một bóng đen hiện ra như ma quỷ. Bóng đen ngừng lại một chút để né khỏi chiêu Viên Luân Hoàn Chuyển của chàng rồi lập tức tiến lại gần.

Vi Quân Hiệp hoảng hốt la lên:

- Sư thúc! Địch nhân ở đây.

Chàng vừa gọi vừa phát chiêu. Ánh đao lấp loáng, chàng phát ba chiêu liên tiếp. Nhưng ba chiêu vừa ra xong, mắt chàng hoa lên, bóng đen đã không thấy đâu nữa.

Bỗng nghe tiếng Viên Kiến Long hỏi:

- Hắn ở đâu?

Vi Quân Hiệp nói:

- Hắn vừa ở đây...

Chàng đang nói dở câu thì ánh chớp lóe lên. Đang lúc tối mò, giơ tay lên không trông thấy ngón. Được ánh chớp lóe lên, bất cứ vật gì chàng cũng thấy rõ.

Vi Quân Hiệp lại thấy địch nhân vừa biến mất, giờ lại hiện ra bên cạnh mình và đối phương đứng cách mình rất gần. Chàng bắt giắc cả kinh, tự nhiên giơ đao lên đánh.

Địch nhân đứng bên cạnh chàng tựa hồ chẳng sợ hãi gì, xoay bàn tay lại, năm ngón tay khoắn khoắn như móc câu. Vi Quân Hiệp chưa kịp né tránh, đã bị địch nhân nắm trúng huyệt Mạch Môn nơi tay trái chàng.

Lúc ánh chớp lóe lên, Viên Kiến Long đã nhìn rõ bên cạnh Vi Quân Hiệp có thêm một người. Lão đứng xa chàng có tới bốn trượng, không kịp nháy lại cấp cứu, lão liền quát lên một tiếng vung tay phóng về phía trước, một lưới tiểu kiếm bay vèo đến bên Vi Quân Hiệp.

Chín mươi chín thanh tiểu kiếm của Viên Kiến Long thì mỗi thanh đều có dây buộc dài chín thước bằng bạch kim, và mỗi chuôi kiếm đều có cái vòng để móc vào nhau. Bình thường khi lão xuất thủ thường phóng ra chín thanh tiểu kiếm này, vì chín thanh móc thành một chùm nối liền thanh nọ với thanh kia. Mỗi khi phóng kiếm ra có thể đi tới đích xa trong vòng tám trượng.

Lúc cổ tay Vi Quân Hiệp bị điểm huyệt, Viên Kiến Long phóng kiếm ra thì ánh chớp đã tắt rồi, tiếp theo là những tiếng sét nổ kinh hồn động phách. Lão chẳng hiểu mình phóng phi kiếm có trúng đích hay không, lão liền chạy như bay đến nơi. Nhưng lão chạy được đến bốn, năm trượng rồi mà phía trước mặt trời tối quá, không nhìn thấy một bóng người.

Viên Kiến Long đã từng bôn tẩu giang hồ lâu ngày mà chưa bao giờ gặp trường hợp kinh khủng như bữa nay. Lão tự hỏi:

- Nếu Vi Quân Hiệp bị tai nạn thì mình biết về nói với sư huynh thế nào đây?

- o O o -

<http://www.nhanmonquan.com>